

областей, які забезпечують різнобічний розвиток дітей з урахуванням їх вікових та індивідуальних особливостей з таких основних напрямків: соціально-особистісного; пізнавально-мовного; фізичного та художньо-естетичного. Педагогами усіх дошкільних груп та усіх крішує питань розробляються індивідуальні освітні маршрути на кожну дитину.

Усі спеціалісти закладу, починаючи роботу з дітьми проводять діагностику рівня розвитку кожної дитини, на її основі складається індивідуальний план роботи для кожного вихованця закладу, а в кінці кожного року проводиться діагностика для визначення рівня засвоєння дитиною програмового змісту та для планування подальшої роботи з дитиною. У НРЦ працюють досвідчені педагоги-майстри, адже Антон Семенович Макаренко зауважував: «Я на досвіді переконався, що вирішує питання майстерність, основана на вмінні, на кваліфікації» [1, с. 215]. У праці «Про мій досвід» читаємо: «Педагогічна майстерність полягає і в постановці голосу...», «Я став справжнім майстром тільки тоді, коли навчився говорити *іди сюди* з 15-20 відтінками, коли навчився давати 20 нюансів на обличчі, у поставі і в голосі» [1, с. 236].

Список використаних джерел:

1. А.С. Макаренко Деякі висновки з мого педагогічного досвіду. Макаренко А.С. Твори: В 7т. – К.: Рад.шк.,1954. – Т.5. – С. 215
2. А.С. Макаренко Про мій досвід. Макаренко А.С. Твори: В 7т. – К.: Рад.шк.,1954. – Т. 5. – С. 246.

ПЕДАГОГІЧНИЙ ЗМІСТ ЛІТЕРАТУРНО-БОГОСЛОВСЬКИХ ПРАЦЬ ІОАННА МАКСИМОВИЧА

*Ланін В.В., Ільченко О.Ю.
Полтава, Україна*

Іоанн Васильківський (Максимович) – видатний український церковний діяч, педагог, богослов, місіонер, духовний письменник, архієпископ Чернігівський (1697-1711 рр.), митрополит Тобольський (1711-1715). В даній статті розглянемо його творчу діяльність, зосередивши увагу на літературному внеску в православну традицію.

Іоанн Максимович – постать, достойна пильної уваги, вписана не лише в історію церковного життя, а й в історію вітчизняної педагогіки, дипломатії та словесної культури. Митрополит здобув славу не лише як конфесійний діяч та лідер українського православ'я кінця XVII – початку XVIII століття, а і як талановитий педагог, письменник, «віршороб», перекладач, автор численних творів. Серед його основних творів можна перерахувати наступні: «Алфавіт, складений від писань» «Божественний промисл», «Царський путь Хреста Господня», «Феатрон повчальний, або повчальне зерцало для царів, князів і деспотів», «Богомисліє на користь правовірним та інші. Більша частина яких є

перекладами праць західних богословів. Твори, що вийшли з-під його пера, мали велику популярність серед населення. Максимович прагнув використати всі свої накопичені знання та можливості щоб підвищити рівень духовності народу та його грамотності.

«Феатрон повчальний» або «Зерцало від Писання Божественного» (1705 р.). Цей твір є зразком доробку польського каноніка Амвросія Марліана «Театр політичний». Твір, вплив якого відчутний у кожному рядку, присвячений генеральному судді Василю Кочубею, відтворює всі труднощі його життя, як в родині, так і в суспільстві. За формою це відзначається як проповідь, яку автор написав, перебуваючи на посаді проповідника Києво-Печерського монастиря. Художньо цей твір ґрунтується на ідеях Іоанна Златоуста про божественне походження світу.

У праці «Алфавіт, складений від писань» (1705 р.), подаються короткі життєписи святих і пустельників, а також їх вислови, викладені силабічними віршами (з однаковою кількістю складів у віршованих рядках). «Алфавіт розпочинається Літургією – головною богослужбою, під час якої здійснюється таїнство церкви – причастя або єхаристія. У віршованій формі автор висловлює подяку Богу за спасіння роду людського від гріха, прокляття і смерті, за жертву, принесену його сином, Ісусом Христом. Автор підкреслює, що це велике таїнство любові Бога до людини було оголошене самим Ісусом Христом на Тайній вечері.

У творі «Роздуми про молитву «Отче Наш»» (1709 р.) Іоанн Максимович подає віршований виклад різних тлумачень молитви. Зазначається, що цю молитву називають Господньою, оскільки сам Господь передав її своїм учням, коли вони просили навчити їх, як правильно молитися. Таким чином, ця молитва вважається основною для всіх християн. Іоанн Максимович роз'яснює своїй пастві значення кожного рядка цієї молитви та пов'язує їх з історичними подіями в житті українського народу. Наприклад, однією з таких подій є гетьманування Івана Скоропадського, обраного гетьманом Лівобережної України у місті Глухові 6 листопада 1708 року, який вірою та правдою служив уряду.

Здебільшого літературно-богословські праці Іоанна Максимовича – це перекладені у прозово-віршовану форму біблійні та повчальні тексти, богословсько-філософські приповіді та компіляції, розраховані на широке коло читачів, зокрема – на студентів Чернігівського Колегіуму, як про це писав сам автор у передмові до «Алфавіту»: «Се ти Черніговські Афины духовну предлагают трапезу, книгу рифмо словну». Варто зазначити, що російські автори критично ставилися до літературно-богословських вправ Іоанна Максимовича. Наявність у його працях прямих запозичень з творів західних авторів нерідко трактувалися як ересь і пряме відхилення від православ'я. На цій підставі ряд книг, зокрема «Богомисліє» та «Осмь евангельских блаженств» були заборонені царським указом від 1720 р. як такі, що неузгоджуються з московським віровченням. Лише після доповнення тексту присвяченням царю «Богомисліє» знову надрукували. Аналіз творчості Іоанна Максимовича свідчить про те, що він був освіченою особистістю з великим досвідом у

взаємодії з людьми. Автор володів глибоким розумінням Священного Писання та створення Бога, а також проявляв широке пізнання в історії, грецькій та римській старожитності та язичницькій міфології. Його невтомна працездатність на літературному полі збагатила духівництво та паству через його наставницькі твори, які внесли вагомий внесок у богословську теорію церковних проповідей та мали вплив на соціальні відносини в тогочасному суспільстві.

Педагогічний зміст основних творів Іоанна Максимовича вбачаємо в ідеї утвердження духовності і моралі, людської гідності і любові до ближнього, милосердя й доброти, чесності й справедливості, взаємоповаги і взаємодопомоги між людьми; у формуванні патріотизму, поваги до культурних цінностей українського народу, його історико-культурних надбань, традицій тощо.

Список використаних джерел:

1. АКАФІСТ СВЯТИТЕЛЮ ІОАННУ ТОБОЛЬСЬКОМУ, ЧУДОТВОРЦЮ. СВЯТИТЕЛЬ НАРОДИВСЯ У НІЖИНІ. До 360-річчя від дня народження. URL: http://lib.ndu.edu.ua/dspace/bitstream/123456789/1802/1/tabolski_bl.pdf
2. Архімандрит Арсеній (Бочкар Андрій Олександрович). Митрополит Іоанн Тобольский. Режим доступу: <https://parafia.org.ua/biblioteka/zhyttya-svyatyh-i-podvyzhnykiv/mytropolyt-ivan-maksymovych/>
3. Погрібняк О. *Передумови формування ідей морального виховання у педагогічній спадщині Іоанна Максимовича.* Режим доступу: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/5597/1/Pogribnyak.pdf>
4. Половец В. М. *Іоанн Максимович: Соціальні аспекти творчості (1651-1715).* Режим доступу: https://shron1.chtyvo.org.ua/Polovets_Volodymyr/Ioann_Maksymovych_sotsialni_aspekty_tvorchosti_1651_1715.pdf

СИНЕРГІЯ МІЖ AGILE-МЕНЕДЖМЕНТОМ ТА ТРАДИЦІЙНИМИ ПІДХОДАМИ В УПРАВЛІННІ ЕКОЛОГІЧНИМИ ПРОЄКТАМИ: ШЛЯХИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ТА РОЗВИТКУ

*Лінський О. Л.
Полтава, Україна*

*Науковий керівник: Іщенко Інна Сергіївна, кандидат економічних наук,
асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту
імені І.А.Зязюна Полтавського національного педагогічного університету
імені В.Г.Короленка*

У сучасному світі, де проблеми екології стають все більш актуальними, ефективне управління екологічними проєктами відіграє ключову роль у забезпеченні сталого розвитку та збереження навколишнього середовища. Однак, досягнення успіху в цій сфері вимагає поєднання різноманітних методологій та підходів управління.